

Algimantas Stanislovas Kliauga

DEKANĄ ALBERTĄ TALAČKĄ PRISIMENANT

Aštuonerius metus teko dažnai bendrauti su dekanu. Visi mano artimieji buvo giliai tikintys, todėl dekanui pakvietus, mamai pritarus, visai paprastai pratęsiai šeimos tradiciją – tapau patarnautoju šv. Mišioms Rokiškio bažnyčioje. Dabar galėjau artimiau ir dažniau bendrauti su visų gerbiamu žmogumi. Bendravimas nesibaigdavo bažnyčia; kviesdavosi į namus, leisdavo man naudotis savo kelių tūkstančių knygų biblioteka (tik čia radau kun. K. Jasėno dviejų tomų „Visuotinę meno istoriją“), aptarinėjo su manimi jo turėtus ir Tyzenhauzų dvare eksponuotus tapybos originalus. Tie paveikslai man buvo pirmieji tikrojo meno pavyzdžiai. Vasaromis pagal mūsų amžių ir jėgas jis duodavo darbo restauruojant bažnyčią. Pradėjome „karjerą“ sijodami žvyrą, gesindami kalkes, šalindami rūdis nuo geležinių vartų. Daugeliui mūsų tai buvo pirmieji darbo įgūdžiai. Man, „dailininkui“, patikėdavo iškalti karo suniokotų vitražų senąją užglaistymą (pagal surinktus fragmentus ir ikonografinę medžiagą buvo ruošiamasi juos atkurti), nudažyti išblukusius bokšto laikrodžio romėniškus skaitmenis. (Dabar galvoju, kaip pasitikėjo dekanu mano mama, leidusi mane dirbti įvairiuose aukščiauose dažnai be patikimos apsaugos).

Darbai būdavo įvairiausi. Pažindamas natas, buvau pakviestas spaudyti vargonų klavišus visas dvi savaites, kol muzikas Bendorius suderino šimtus metalinių ir medinių dūdelių. Neįmanoma paminėti visų veiklos sričių tvarkėm apleistą koplyčią, bažnyčios archyvą ir biblioteką, šventoriaus takus ir gazonus. O kiek krūmų išrovėme senosiose Rokiškio kapinėse! Kiekvienas darbas būdavo skiriamas norint ko nors išmokyti, todėl kiekvieną pakvietimą priimdavau su pasididžiavimu, nes taip buvo išreiškiamas pasitikėjimas. Man, augusiam be tėvo, tai buvo labai svarbu. Šis taurus žmogus puikiai išmanė literatūrą, daile, muziką, bendravimo būtinybę ir daug daug kitų dalykų.

Augdamas šalia bažnyčios, iškilaus neogotikos perlo, kur skulptūros, didžiojo altoriaus juvelyrika, ryškiomis spalvomis žėrintys vitražai, mozaikos, grafaičių siuvinėti arnotai, Bacho tokatos ir fugos, Dargio atliekamos senaisiais vargonais, jutau nepadorų norą tapti menininku ir savo rankomis kurti ką nors „amžino“.

Praėjo lygiai penkiasdešimt metų, kai aš išvykau studijuoti į Vilnių. Daug įvykių laikas ištrynė iš atminties, bet šito žmogaus, gyvenusio toje pačioje gatvėje, leidusio būti šalia, ugdžiusio žmoniškumą ir pasitikėjimą talentingų žmonių darbais, atminimo neištrins niekada.

Algimantas Stanislovas Kliauga